

Mieleni pimeä metsä kuljen sen läpi taas mutta en enää yksin vierelläni kulkee enkeli suruni surkeat haamut tuskani kuolleet muistot nousevat haudoistaan haamuja minä pelkään hiljaa hymyilevät toivon pienet sanat aina ne hymyilevät enkelin kuiskaamat kiroan jokaista sanaa joka tekee runon aukaistuja haavoja täytyy taas parantaa tuhlaamme surutta aikaa kulutamme toisemme hengiltä täällä minä haluan olla hiljaa lopettaa puhumisen Ja silti en enää tee niin sillä käteni on enkelin kädessä hän kertoo minulle toivon sanoja ja minä kuuntelen antaa haamujen olla nukkua haudoissaan levossa anteeksiannon rakkauden suuressa voimassa nyt kun kuljen metsässäni käteni enkelin kädessä minua ei koskaan pelota sillä en vaella enää yksin sokeana pimeässä